Forhaand synes at være dømt til at stilles ringest!

Man kan være forvisset om, at Kvinderne vil vedblive at protestere, hver Gang deres Retsfølelse krænkes!

Ingen ser hellere end Kvinderne, at dette hører op, saa at vi med vor **fulde** Arbejdskraft kan kaste os over de Spørgsmaal, som iøvrigt sysselsætter os og det øvrige Samfund. Ingen ønsker mere end vi, at Kvinderne kan faa saadanne Betingelser at arbejde under — i Samfundet, i Rigsdagen, allevegne — at vi fuldtud kan udfolde os, uden Egoisme, uden Smaalighed — — saadan som Mændene!

70 Aar.

Ann Margret Holmgren.

Den 17. Februar fyldte *Ann Margret Holmgren* 70 Aar.

Ubrydeligt er denne rigt begavede Kvindes Navn knyttet til den svenske Kvindesags Historie. Hun var i Fortroppen, da Kravene rejste sig om svenske Kvinders Borgerret, og med en Idealitet, som aldrig gik paa Akkord, førte hun sin og sine Medsøstres Sag.

Den første svenske Forening for Kvinders politiske Valgret dannedes i Stockholm i Juni 1902 — Göteborg fulgte efter i Oktober samme Aar.

Nu gjalt det om at mobilisere Landet over, og drevet af Begejstring for Sagen, drog Ann Margret Holmgrem, Professor F. A. Holmgrens Hustru, ud paa Foredragsrejse.

Pengene var det knapt med, og Ann Margret Holmgren afholdt selv Udgifterne ved sine Rejser.

Ingen kunde være bedre skikket til dette Arbejde end hun var. Hvor hun kom frem, gjorde hun Indtryk paa Tilhørerne alene i Kraft af sin Kultur, af sin udprægede, fornemme Kvindelighed og sin Forstaaelse af Mennesker.

Gerne lyttede Tilhørerne til, hvad denne Budbringer havde paa Hjærte, og takket være hendes Tales Inspiration gik det som Regel saadan, at hvor Ann Margret Holmgren havde udviklet sine Synspunkter, der opstod umiddelbart efter Foreninger til Fremme af Kvindernes politiske Ret. Paa Steder, hvor man modtog hende med kølig Uvilje, bad man hende ved Bortrejsen om snart at komme igen.

Indtil 1908 sad Ann Margret Holmgren som Bestyrelsesmedlem af *rösträttsföreningen* i Stockholm. I disse Aar gjorde hun et uhyre Arbejde — oplyste og vejledte, rejste og førte en omfattende Korrespondance. I 1903 var *landsföreningen* blevet dannet, Ann Margret Holmgren var en af de tre Centralbestyrelsesmedlemmer, som valgtes af Stockholm Lokalforening for Kvinders politiske Valgret, og som udgjorde det egentlige Arbejdsudvalg; hun fungerede som Sekretær og Rejsetaler, skrev Artikler til Bladene, ja fik ogsaa Tid til at udgive Bøger, de Romaner, der udkom under Pseudonymet Märta Bolle, var skrevet af hende.

Kravene havde været store, og efterhaanden nægtede de legemlige Kræfter at følge med. Men Ann Margret Holmgrens Aand er endnu den Dag i Dag levende, og det siger sig selv, at de svenske Kvinders Sejersdag for hende blev en af hendes Livs største Glæder.

Paa hendes tredsindstyveaarige Fødselsdag udkom et smukt Festskrift, hvori kendte Kvinder og Forkæmperinder i Kvindesagen hyldede Ann Margret Holmgren. Blandt disse var selvsagt Selma Lagerlöf, og vi vil slutte denne Omtale af den halvfjerdsindstyveaarige Kvindesagskvinde med at give Ordet til hendes berømte Landsmandinde.

Selma Lagerlöf slutter sin Hilsen saaledes:

„Men nu, då man kan överskåda hennes verksamhet, då måste man ju fråga sig: „Vad var hemligheten med denna kvinnas åtgöranden, på vad sätt vållade hon omslaget?“ Och då märker man, att hon i all stillhet hade satt upp ett nytt mål, så högt och djärvt att vi förut inte hade vågat syfta åt det. Hon drev bort leda och håglöshet inte genom att lindra bördan, utan genom att ställa de största krav. Hon gjorde slut på stillståndet genom att göra stigningen än brantere. Hon har tänkt stort om oss, och därför har vår sak blivit henne så helig, att hon själv har kunnat offra sig för den och även förmått andra att göra det.“